

Gedeonas, Jeftė ir Samsonas

***„Kai Viešpats pakėlė jiems teisėjus, Viešpats buvo su teisėju ir išgelbėjo juos iš jų priešų rankų visą teisėjo dienų laiką.“
Teisėjų 2:18***

Keletą šimtmečių po Jozuės mirties Izraelyje nebuvo aiškos vyriausybės struktūros. Istorija liudija, kad tuo metu kiekvienas darė tai, kas jam atrodė „teisinga“. (Skaičių 33:52-56; Teisėjų 21:25). Dauguma žmonių linko į neteisybę ir netikrų dievų garbinimą. Kaip bausmę už jų piktus darbus, Dievas leido izraelitams būti engtiems savo priešų, kuriuos jie nebuvo visiškai išvarę iš Kanaano žemės, kaip Jis buvo įsakęs. (Teisėjų 2:13-15). „Tačiau Viešpats pakėlė teisėjus, kurie išgelbėjo juos iš tų, kurie juos grobė“ (16 eilutė). Šiame straipsnyje „ “ (Teisėjų istorija) mes nagrinėsime trijų ištikimų teisėjų – Gedeono, Jeftės ir Samsono – gyvenimus.

Gedeonas buvo penktasis Izraelio teisėjas. Pirmą kartą jis minimas, kai angelas aplanko jį, kai jis „kūlė kviečius prie vyno spaudyklos, kad paslėptų juos nuo

midjaniečių“, kurie septynerius metus engė Izraelį. Angelas tarė Gedeonui: „Viešpats su tavimi, drąsusis vyre“. (Teisėjų 6:11,12). Gideonas atsakymas angelui nebuvo labai entuziastingas. Jam buvo sunku suprasti, kaip tokiomis aplinkybėmis galima sakyti, kad Viešpats yra su juo ar, tiesą sakant, su bet kuriuo izraelitu. Jis paklausė angelo: „Jei Viešpats yra su mumis, kodėl tada visa tai mus ištiko? Ir kur yra visi jo stebuklai, apie kuriuos mums pasakojo mūsų tėvai, sakydami: „Argi Viešpats neišvedė mūsų iš Egipto? Bet dabar Viešpats mus apleido ir atidavė į midjaniečių rankas.“ 13 eilutė

Šis atsakymas nebūtinai reiškia, kad Gideonas abejojo angelo teiginiu, bet galbūt tai buvo tiesiog jo būdas gauti daugiau informacijos. Gideonas samprotavo, kad jei Dievas praeityje darė stebuklus, kad išgelbėtų savo tautą, jis turėtų sugebėti tai padaryti ir vėl, ir jis norėjo būti tikras, kad taip ir bus. Viešpats atsakė Gedeonui per angelą: „Eik su šia savo jėga ir išgelbėk Izraelį iš midjaniečių rankų: argi ne aš tave siunčiu?“ Šis patikėjimas neįtikino Gideoną, nes jis atsakė: „Kaip aš galiu išgelbėti Izraelį? Štai, mano šeima yra varginga Manasoje, o aš esu mažiausias savo tėvo namuose.“ 14, 15 eilutės

Čia Gideonas parodo būdingą nuolankumą, kurį turėjo visi, kuriuos Viešpats naudojo savo tarnystei. Jo šeima buvo varginga, ir akivaizdu, kad aplinkybės buvo tokios, kad Gideonas jautėsi mažai svarbus šeimoje, todėl jis buvo nustebeš ir dvejojo, kai Viešpats nurodė jį kaip savo tautos išgelbėtoją. Dievas nuramino šį nuolankų vyrą, sakydamas jam: „Aš tikrai būsiu su tavimi, ir tu nugalėsi midjaniečius kaip vienas vyras“ (Teisėjų 6:16). Kai Viešpats užtikrina: „Aš tikrai būsiu su tavimi“, net nuolankiausi ir silpniausi vyrai tampa drąsūs ir narsūs, jei jie tiki Juo, bet Gedeono tikėjimas reikėjo sustiprinti. Jis neabejojo Viešpačiu, bet norėjo būti tikras, kad su juo bendrauja Izraelio Dievas, todėl vėl atsakė: „Jei dabar radau malonę tavo akyse, tai parodyk man ženklą, kad tai tikrai tu su manimi kalbi“ (17 eilutė).

Tada Gideonas paprašė Viešpaties angelą neišeiti, „kol aš ateisiu pas tave, atnešiu savo dovaną ir padėsiu ją priešais tave“. Pasiuntinys pažadėjo pasilikti. „Gedeonas nuėjo, paruošė ožką [jauniklį] ir neraugintų duonos kepalų iš efos miltų; mėsą sudėjo į krepšelį, sultinį į puodą, atnešė jam po ažuolu ir padovanojo“ (18, 19 eilutės). Tada Dievo pasiuntinys tarė Gideonui: „Paimk mėsą ir neraugintus pyragus, padėk juos ant šio akmens ir išpilk sultinį“. Jis taip ir padarė. Tada Viešpaties angelas ištiesė savo

rankoje turėtos lazdos galą ir palietė mėsą bei neraugintus pyragus; ir iš akmens pakilo ugnis, kuri sudegino mėsą ir neraugintus pyragus. Tada Viešpaties angelas pasitraukė iš jo akiračio.“ 20, 21 eilutės

Viešpaties angelas pasirodė Gideonui žmogaus pavidalu. Stebuklingas dieviškosios galios pasireiškimas ir staigus dangaus pasiuntinio dingimas leido Gideonui suprasti, su kuo jis kalbėjo. Tada jis tarė: „Deja, Viešpatie Dieve! Nes aš mačiau Viešpaties angelą akis į akį. Ir Viešpats jam tarė: „Ramybė tau, nebijok, tu nemirsi.“ 22, 23 eilutės

Baallo garbinimo sunaikinimas

Dabar, kai Gideonas buvo įsitikinęs, kad Viešpaties palaima yra su juo, jis buvo pasiruošęs imtis užduoties išlaisvinti izraelitus iš midjaniečių. Tam reikėjo sunaikinti Baallo garbinimą šalyje. Tai buvo sunkus išbandymas Gideonui, nes jo paties tėvas buvo pastatęs aukurą šiam pagoniškam garbinimui.

Viešpaties angelas jam tarė: „Paimk savo tėvo jautį, septynerių metų jautį, ir nugriauk savo tėvo Baallo aukurą bei iškirsk šalia jo esantį giraitę [šventus medžius, naudojamus stabų garbinimui]. Ir pastatyk

aukurą Viešpačiui, savo Dievui, ant šio uolų viršaus, nurodytoje vietoje, ir paimk antrąjį jautį ir aukok deginamąją auką su medžio, kurį nupjausi, mediena.“ Teisėjų 6:25,26

Gedeonas įvykdė šiuos nurodymus. Jis pasinaudojo dešimties savo tarnų pagalba „ir padarė, kaip Viešpats jam buvo sakęs“. Jis įvykdė nurodymus naktį, nes bijojo savo tėvo šeimos reakcijos ir manė, kad geriausia būtų viską atlikti, kol jie to nepastebės. Gideonas nenuvertino Baalio ir o garbintojų smurtingos reakcijos. Kai „miesto vyrai“ sužinojo, kas buvo padaryta, ir kad už tai atsakingas Gideonas, jie pareikalavo, kad jis būtų nubaustas mirtimi. 27–30 eilutės

Jie pateikė šį reikalavimą Gideonui tėvui Joašui. Tačiau Joašas, nors ir buvo pastatęs Baalio aukurą ir giraitę, kurią sunaikino jo sūnus, tiems, kurie reikalavo Gideonui gyvybės, atsakė: „Ar jūs ginsite Baalį? Ar jūs jį išgelbėsite? Kas jį gins, tas tegul bus nužudytas dar iki ryto. Jei jis yra dievas, tegul pats save gina, nes kažkas nugriovė jo aukurą.“ Teisėjų 6:31

Joasas akivaizdžiai buvo sužavėtas tuo, kad Baalas nesugebėjo užkirsti kelio savo altoriaus sunaikinimui. Jo simpatijos protingai krypo Gideonui pusėn, o jo

2025 m. spalio 33

pasitikėjimas Izraelio Dievu augo ir . „Tą dieną“ Joasas pavadino savo sūnų „Jerubbaalu [hebrajiškai: tegul Baalas ginčijasi], sakydamas: „Tegul Baalas užtaria jį, nes jis nugriovė jo aukurą.“
32 eilutė

Sukoncentruota armija

Iškart kilo krizė. Rašoma, kad „tada visi midianitai, amalekitai ir rytų vaikai susirinko, perėjo ir apsistojo Jezreelio slėnyje. Bet Viešpaties Dvasia nusileido ant Gideono“. Jis trimitavo, ir jo tėvo namų vyrai susirinko pas jį. Jis taip pat pasiuntė pasiuntinius „į visą Manasę, kurie taip pat susirinko pas jį, ir pasiuntė pasiuntinius į Ašerą, Zabuloną ir Neftalį, ir jie atėjo pasitikti jį“ (33–35 eilutės). Viskas vyko greitai, ir Gideonas netrukus atsidūrė apsuptas kariuomenės, pasirengusios sekti jo vadovavimu puolant Izraelio priešus. Tam, kuris buvo laikomas mažiausiu savo tėvo namuose, tai turėjo būti gana stulbinantis įvykių posūkis, ir nenuostabu, kad jis jautė poreikį gauti dar daugiau Viešpaties užtikrinimo.

„Gedeonas tarė Dievui: „Jei Tu išgelbėsi Izraelį mano rankomis, kaip sakei, štai, aš padėsiu vilnos vilną ant

grindų; ir jei rasa bus tik ant vilnos, o visa žemė aplink ją bus sausa, tada aš žinosiu, kad Tu išgelbėsi Izraelį mano rankomis, kaip sakei“ (36, 37 eilutės). Viešpats buvo kantrus Gideonui ir patenkino jo prašymą. Kitą rytą, kai jis apžiūrėjo vilną, ji buvo visiškai permirkusi, kaip rašoma, „pilna vandens“, o žemė aplink ją buvo sausa. Tai turėjo būti labai įtikinama, bet Gideonas vis dar nebuvo visiškai patenkintas. Norėdamas būti visiškai tikras, jis pakeitė sąlygas ir antrajame bandyme paprašė Viešpaties, kad vilna liktų sausa, o rasa kristų ant aplinkinės žemės.

Gedeonas suprato, kad prašo daug, ir tarė Dievui: „Nesupyk ant manęs, aš pakalbėsiu tik šį vieną kartą.“ Viešpats vėl patenkino Gedeono prašymą, „nes vilna buvo sausa, o ant žemės buvo rasa“ (39, 40 eilutės). Reikia prisiminti, kad Gedeonas gyveno Izraelio istorijos laikotarpiu, kai tauta buvo pasidavusi stabmeldystei ir daugelį metų buvo priespaudoje savo priešų. Jis turėjo mažai arba visai neturėjo asmeninės patirties ar stebėjimų, kuriais galėtų pagrįsti savo tikėjimą Viešpačiu. Kaip Mozė po keturiasdešimties metų Midjane, Gedeonas įvairiais būdais reikėjo įsitikinti, kad jis buvo pašauktas išgelbėti savo tautą.

Būtent šis pasitikėjimo savimi trūkumas leido Viešpačiui taip nuostabiai panaudoti Gideoną. Tačiau Viešpats norėjo, kad jis išmoktų dar vieną pamoką – kad jis neturėtų pasikliauti skaičiaus pranašumu. Dievas jam pasakė, kad armija, kurią jis surinko, yra pernelyg didelė. „Žmonių, kurie yra su tavimi, yra per daug, kad aš galėčiau atiduoti midjaniečius į jų rankas, kad Izraelis nesigirtų prieš mane, sakydamas: „Mano ranka mane išgelbėjo“ (Teisėjų 7:2).

Pradinis savanorių armijos, kuri pasidavė Gideonui, dydis buvo trisdešimt du tūkstančiai. Pagal Viešpaties nurodymus jis pasakė savo vyrams, kad tie, kurie bijo, turėtų grįžti į savo namus. „Ir grįžo dvidešimt du tūkstančiai žmonių, o liko dešimt tūkstančių“ (3 eilutė). Tada Viešpats tarė Gideonui: „Dar per daug vyrų. Nukreipk juos prie vandens, ir aš ten juos atrinksiu. Jei pasakysiu: „Šis eis su tavimi“, tas eis; bet jei pasakysiu: „Šis neis su tavimi“, tas neis.“ 4 eilutė

Bandymas buvo paprastas. Atskirti tuos, kurie lapoja vandenį liežuviu kaip šunys, nuo tų, kurie atsiklaupia gerti. Tik trys šimtai iš dešimties tūkstančių lapojo vandenį, „pridėdami ranką prie burnos“, ir taip galėjo

budriai stebėti, kaip geria. Šie trys šimtai turėjo sudaryti visą kariuomenę, kurią Gedeonas turėjo vesti prieš midianitus. 5–7 eilutės

Dar labiau sustiprintas

Didžiulė Izraelio priešų armija buvo įsikūrusi Jezreelio slėnyje. Be abejo, Gedeonas reikėjo dar daugiau užtikrinimo, kad tokia ginkluota jėga gali būti nugalėta vos trimis šimtais vyrų. „Tą pačią naktį“ Viešpats nurodė Gideonui paimti su savimi savo tarną Fūrą ir nueiti į midjaniečių stovyklą, „ir tu išgirsi, ką jie sako“. Viešpats jam pasakė, kad tai, ką jis išgirs, suteiks jam drąsos vėliau surengti puolimą. 9–11 eilutės

Šis vizitas į midianitų stovyklą buvo atliktas naktį, ir jų sargybiniai jo nepastebėjo. „Gedeonas atvyko tuo metu, kai vienas vyras pasakojo draugui savo sapną. Aš sapnavau, sakė jis. Apvalus miežių duonos kepalas įkrito į midianitų stovyklą. Jis smogė palapinei su tokia jėga, kad palapinė apvirto ir sugriuvo. Jo draugas atsakė: „Tai negali būti niekas kitas, kaip izraelito Joašo sūnaus Gideonso kardas. Dievas atidavė midianitus ir visą stovyklą į jo rankas“ (13, 14 eilutės). Išgirdęs šį sapną ir jo aiškinimą, Gedeonas įsitikino, kad maža tris šimtus vyrų

sudaranti grupę, kurią Dievas pasirinko savo kariuomenei, tikrai gali nugalėti midianitus. Grįžęs pas savo karius, jis tarė: „Kelkitės, nes Viešpats atidavė į jūsų rankas midianitų kariuomenę“ (15 eilutė).

Gideonas trys šimtai kareivių neturėjo ginklų, bet dabar jis kiekvienam iš jų davė trimtą, molinį ąsotį ir lempą arba deglą, kurį reikėjo įdėti į ąsotį. Abejotina, ar kokia nors kita armija žmonijos istorijoje buvo taip ginkluota. Nors raštuose to nėra nurodyta, beveik nekyla abejonių, kad Gideonas kovos metodas ir puolimo planas buvo Dievo nurodytas. Aprūpinęs juos ginklais, Gideonas padalijo savo karius į tris grupes ir išdėstė juos ant kalvų, supančių Midjano kariuomenę, stovinčią slėnyje apačioje. Gideonas užėmė savo vietą su viena iš mažų grupių. Teisėjų 7:16

Jis nurodė visiems daryti taip, kaip darė jis. Kai jis pūstų trimtą, jie turėtų pūsti savuosius. Tuo pačiu metu jie turėtų sudaužyti ąsočius, kuriuose buvo paslėptos jų deglos. Tada jie turėtų šaukti: „Viešpaties ir Gideonas kardas“ (17, 18 eilutės). Midianitas, kuris anksčiau išaiškino savo bičiulio sapną, pasakė: „Tai negali būti niekas kitas, tik

Gideono kardas.“ Tikriausiai daugelis midianitų buvo girdėję apie šį sapną ir jo išaiškinimą, todėl, išgirdę tris šimtus „ šūksnį, jie tikrai manė, kad sapnas išsipildo.

Akivaizdu, kad Gideono strategija buvo sudėtingesnė, nei atrodė iš pirmo žvilgsnio. Nors jo armija buvo nedidelė, jis ją išdėstė taip, kad ji praktiškai apsupo midianitų stovyklą. Paprastai tik armijos kapitonai groja trimitais ir neša deglus, todėl midianitams, išgirdusiems tris šimtus trimitų ir pamatusiems tris šimtus mirgančių deglių, apsupusių juos iš visų pusių, tikrai susidarė įspūdis, kad juos puola milžiniška armija. Šiandien tokią strategiją galėtume pavadinti „psichologine karo taktika“.

Kai trys šimtai vyrų trimitavo, sudaužė ąsočius, laikė deglus ir šaukė „Viešpaties ir Gedeono kardas“, baimė ir panika apėmė priešų gretas. „Viešpats sukėlė kiekvieno žmogaus kardą prieš jo bičiulį, net visoje armijoje“ (19–22 eilutės). Midjaniečiai puolė vieni kitus ir pabėgo. Izraelitai juos persekiojo, galiausiai sugavo ir nužudė jų kunigaikščius ir karalius (Teisėjų 7:23–25; 8:1–21). Izraelio pergalė buvo visiška.

Gideonas yra vienas iš nuolankiausių ir tuo pačiu gabiausių Biblijos valstybės veikėjų. Kai Viešpaties

2025 m. spalio

angelas pirmą kartą jam prabilo, jis paaiškino, kad yra mažiausias savo tėvo namuose, ir išlaikė šį nuolankumo dvasią. Jis girdėjo midianitus vartojant frazę „Gideon kardas“, bet kai nurodė savo mažai armijai ją naudoti kaip kovos šūksnį, pridėjo Dievo vardą ir jį pastatė pirmą: „Viešpaties ir Gideon kardas“.

Kai jo pergalės buvo užbaigtos, „Izraelio vyrai tarė Gideonui: „Valdyk mus tu, tavo sūnus ir tavo sūnaus sūnus, nes tu išgelbėjai mus iš midjaniečių rankų“. Tačiau ir čia vėl pasireiškė Gideon nuolankumas ir teisingas požiūris. Jis atsakė į šį prašymą, sakydamas: „Aš nevaldysiu jūsų, nei mano sūnus valdys jus: Viešpats valdys jus“ (Teisėjų 8:22, 23). Taigi šis ištikimas Izraelio teisėjas vėl išlaikė Viešpatį savo tautos akyse, pabrėždamas, kad tik paklusdami Jam jie gali tikėtis išlikti laisvi ir klestėti.

Gedeono pavyzdžio ir ištikimo teisėjo veiklos rezultatai truko tik tol, kol jis gyveno. „Kai tik Gedeonas mirė, ... Izraelio vaikai vėl sugrįžo ir ėmė garbinti Baalimus, o savo dievu pasidarė Baalberitą (). Izraelio vaikai nepamena Viešpaties, savo Dievo, kuris išgelbėjo juos iš visų jų priešų rankų, nei parodė malonę Jerubbaalo, tai yra Gideon, namams už

visą gerumą, kurį jis parodė Izraeliui.“ Teisėjų 8:33-35

Jeftas ir jo duktė

Po Gideono mirties ir jo sūnaus Abimelecho nedorybių Viešpats pakėlė keletą teisėjų, kad jie vadovautų Izraelio reikalams, bet apie juos mažai arba visai nėra informacijos, kol nepasiekiame Jeftos, Gileado sūnaus. Jeftė yra pristatomas kaip galingas ir drąsus vyras, tačiau jo broliai jį atstumė, nes jis buvo „svetimos moters“ sūnus, ir jis „pabėgo nuo savo brolių ir apsigyveno Tobo žemėje“. Teisėjų 11:1-3

Jeftės gebėjimai kaip vadovo ir karo vado buvo pripažinti netgi tų, kurie laikė save socialiai pranašesniais. Kai Izraelis buvo smarkiai engiamas amonitų, vyresnieji ieškojo Jeftės ir paprašė jo pagalbos, pažadėdami jam tautos vadovo pareigas, jei jis nugalės amonitus. Jeftė nenoriai sutiko ir laimėjo, kaip ir kiti karo generolai anksčiau, kai juos lydėjo Viešpaties palaima. 4-32 eilutės

Tačiau Jeftos vardas šventajame rašte yra žinomas ne dėl jo karinės patirties, bet dėl priesaikos, kurią jis davė Viešpačiui, tikėdamasis pergalės, kurią jam suteiks dieviška pagalba. Priesaika buvo tokia, kad

2025 m. spalio 41

pirmasis, kuris išeis iš jo namų, kai jis grįš iš mūšio, bus paaukotas Viešpačiui. 30, 31 eilutės

Kai Jeftė grįžo iš mūšio, jo jaunoji dukra, vienintelis vaikas, buvo pirmoji, išėjusi iš namų jo pasitikti. Pasakojime rašoma: „Kai jis ją pamatė, suplėšė savo drabužius ir tarė: „Deja, mano dukra! Tu mane visiškai sunaikinai! Tu atnešei man nelaimę! Aš daviau įžadą Viešpačiui ir negaliu jo atšaukti.“ 34, 35 eilutės

Izraelio kilmingųjų tarpe priesaikos davimas Viešpačiui buvo labai rimtas dalykas. Saliamonas rašė, kad geriau neduoti priesaikos, negu duoti ir jos neištesėti (Ekleziasto 5:4,5). Jeftė laikėsi šio požiūrio; ir nors jo priesaika pasirodė esanti daug brangesnė, nei jis tikėjosi, prisiėmęs tokį rimtą įsipareigojimą, jis nematė jokios galimybės jo pakeisti. Jo duktė nesipriešino. Ji suprato situaciją ir paprašė tik dviejų mėnesių, per kuriuos, kaip rašoma, „galėčiau vaikščioti po kalnus ir apraudoti savo mergystę, aš ir mano draugės“. Jeftė patenkino šį prašymą. Po dviejų mėnesių „ji sugrįžo pas savo tėvą, kuris su ja pasielgė pagal savo priesaiką, kurią buvo davęs, ir ji nepažino vyro“ (Teisėjų 11:36-39).

Paprastai manoma, kad Jeftas iš tikrųjų paaukojo savo dukterį kaip auką, kaip būtų paaukotas jautis ar ožys. Iš tiesų, paviršutiniškai skaitant biblinį pasakojimą, šis požiūris atrodo teisingas. Tačiau kai kuriose Biblijos vertimuose 40 eilutės vertimas, atrodo, suteikia kitokią mintį. Jame paaiškinama, kad Izraelio dukterys kasmet eidavo „pasikalbėti su Jefto dukterimi iš Gileado keturias dienas per metus“.

39 eilutėje paaiškinama, kad tai tapo „Izraelio papročiu“. Jertos duktė turėjo likti gyva, nes kitaip Izraelio moterys negalėtų su ja kalbėtis kiekvienais metais. Atidžiau išnagrinėjus šį pasakojimą, tampa aišku, kad iš tiesų mergina liko mergina visą savo gyvenimą, o tai, izraelitų požiūriu, buvo didžiulė auka, kurios jos tėvas iš jos pareikalavo.

Ši mintis aiškiai matoma iš įrašo. Kai Jeftė paaiškino savo poziciją dukrai, o ji paprašė dviejų mėnesių atidėjimo, ji neprašė šių dviejų mėnesių tam, kad pasirengtų mirčiai, kaip aiškina kai kurie komentatoriai, bet tam, kad apraudotų savo nekaltybę. (Teisėjų 11:37). Kai ji grįžo, ir jos tėvas „padarė su ja pagal savo priesaiką, kurią buvo davęs“, paaiškinama, kad „ji nepažino vyro“. Jeftė buvo tas, kurį vedė „Viešpaties Dvasia“ (29 eilutė). Todėl jis nebūtų davęs įžado paaukoti savo dukterį,

nes tai buvo draudžiama pagal Mozės įstatymą.
Pakartoto Įstatymo 12:29-31

Po pergalės prieš amonitus Jeftė suprato, kad būtina numalšinti efraimiečių sukilimą Izraelyje. Jų sukilimas daugiausia buvo susijęs su tuo, kad jie tvirtino, jog Jeftė neprašė jų pagalbos užkariaujant amonitus. Jų tvirtinimas buvo neteisingas, ir Jeftė sėkmingai numalšino jų sukilimą. Apie Jeftės gyvenimą daugiau nieko nėra užrašyta, tik tai, kad jo teisėjo kadencija truko šešerius metus, ir jis mirė.
Teisėjų 12:1-7

Galingasis Samsonas

Po Jeftos mirties Izraelio tautai tarnavo keletas kitų teisėjų, bet jie tik paminėti įrašuose. Kitas teisėjas, kuriam skiriamas didelis dėmesys, yra Samsonas, Manocho sūnus. Jis buvo paskirtas teisėju, nes, kaip ir ankstesniais atvejais, „Izraelio vaikai vėl darė pikta Viešpaties akyse“. Kaip bausmę „Viešpats atidavė juos į filistinų rankas keturiasdešimčiai metų“.
Teisėjų 13:1

Samsonas motina buvo nevaisinga, bet pasirodė angelas ir pranešė jai, kad ji turės sūnų. Manoachas, jos vyras, tuo metu nebuvo šalia, todėl jis meldėsi,

kad ir jis galėtų pamatyti šį svečią, kuris dar nebuvo atpažintas kaip angelas. Šis prašymas buvo išklaustytas, ir pokalbio su angelu metu Manoachas paaukojo ant uolos ožį, o kai jis sudegė, angelas pakilo iš jų liepsnoje. Tada jie suprato, kad juos aplankė angelas, kuris įtikino juos, kad jų sūnus Samsonas, kuris turėtų gimti, bus labai svarbus Izraeliui. Kaip paaiškino angelas, jis bus tas, kuris „pradės išlaisvinti Izraelį iš filistinų rankų“. 2–24 eilutės

Laikydami Viešpaties nurodymų, nuo pat kūdikystės Samsonui nebuvo kirpta galva, nes jo tėvai buvo įspėti, kad jis visą gyvenimą bus nazirejus. Pagal žydų įstatymą, užrašytą Skaičių knygos 6:1-21, nazirejus buvo tas, kuris buvo atskirtas nuo žmonių ir visą savo gyvenimą arba tam tikrą laikotarpį skyrė tik Viešpaties tarnystei. Viena iš išorinių nazirejaus savybių buvo nekirpti plaukai.

Samsonas žinomas dėl savo didžiulės jėgos. Tačiau tuo pačiu metu, pagal Naujojo Testamento standartus, jo asmeninis gyvenimas nėra pagirtinas. Nepaisant to, širdyje jis akivaizdžiai buvo ištikimas Dievui, todėl Hebrajų knygoje jis minimas kaip vienas iš senovės tikėjimo didvyrių, kaip ir anksčiau minėti Gideonas ir Jeftas. Hebrajų 11:32

Nors Samsonas buvo vedęs, kurį laiką vėliau jis sutiko ir „pamilo moterį, kurios vardas buvo Delila“ (Teisėjų 16:4). Jos spaudžiamas, jis Delilai atskleidė, kad jo jėgos paslaptis yra jo plaukai (15–17 eilutės). Iš to neturėtume daryti išvados, kad jo plaukai koku nors paslaptingu būdu suteikdavo jam jėgos (). Atrodo, kad tol, kol jis išlaikė savo plaukus, kurie buvo atsidavimo Dievui simbolis, Viešpats jam suteikė jėgos, kad jis galėtų atlikti galingus žygdarbius, apie kuriuos rašoma.

Sužinojusi paslaptį apie Samsono plaukus, Delila pasinaudojo proga, kol jis miegojo, ir liepė vyrui juos nukirpti. Tikriausiai Viešpats nebūtų to leidęs, jei Samsonas nebūtų sulaužęs savo atsidavimo Dievui įžadų, flirtuodamas su Delila. Netekęs plaukų, Samsonas neteko Viešpaties paramos, ir filistinai jį paėmė į nelaisvę, išdūrė akis ir įmetė į kalėjimą (19–21 eilutės).

Kadangi Samsonas, naudodamas Viešpaties jam suteiktą jėgą, ilgą laiką kankino filistinus, jie džiaugėsi, kad dabar jį kontroliuoja. Jie dvigubai įsitikino, kad jis nepabėgs, surišdami jį variniais pančiais. Norėdami švęsti pergalę prieš galingą

Samsoną, filistinų valdovai susirinko aukot aukas savo dievui Dagonui. 23, 24 eilutės

Šis susirinkimas vyko jų pagoniškoje šventykloje, ir tai buvo didelis susibūrimas. „Namai buvo pilni vyrų ir moterų; ten buvo visi filistinų kunigaikščiai; ant stogo buvo apie tris tūkstančius vyrų ir moterų, kurie stebėjo, kaip Samsonas linksminosi“ (25–27 eilutės). Koks pažeminimas galingajam Samsonui!

Situacija netrukus pasikeitė. Samsoną išgelbėjo jo tikėjimas. Jo plaukai vėl pradėjo augti, ir jis paprašė Viešpaties dar kartą jam padėti, kad galėtų atkeršyti filistinams. Kas įvyko toliau, yra gerai žinoma. Atsirėmęs į du pastato stogą palaikančius stulpus, jis juos išstūmė, „ir namas užgriuvo ant valdovų ir visų ten buvusių žmonių. Taigi jo mirties metu jis nužudė daugiau žmonių nei per visą savo gyvenimą.“ 22, 28–30 eilutės

Čia vėl turime manyti, kad būtent Viešpaties suteikta jėga sugriovė filistinų šventyklą. Visi Samsono jėgos žygdarbiai buvo tokie pat stebuklai, kaip Jericho sienų sugriovimas ar Raudonosios jūros perskyrimas. Kodėl Viešpats nusprendė parodyti savo jėgą per žmogų, mes negalime žinoti, išskyrus tai, kad tai padeda iliustruoti, jog mūsų Dievas jokių

būdu nėra ribotas priemonėmis, kurias jis gali naudoti savo tikslams pasiekti.

Būsimi teisėjai

Kristus ir jo ištikimi pasekėjai dabartiniame amžiuje bus teisėjai ateityje, kai ateis teismo diena. (Apostolų darbai 17:31; 1 Korintiečiams 6:2). Kaip Izraelis pateko į vergiją savo priešams dėl nepaklusnumo dieviškajam įstatymui, taip ir visas pasaulis dabar yra vergijoje nuodėmei ir mirčiai – tiek žydai, tiek pagony. Tačiau Dievas, kai ateis laikas, pakels šiuos teisėjus, kurie buvo iš anksto paruošti šiai didžiai atsakomybei, ir per juos visi norintys ir paklusnūs žmonės bus išgelbėti nuo mirties. Tai nuostabi perspektyva!